Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X nr. 11 (693) * joi 12 martie 1959 * 8 pag. 30 bani

Ștîți cu toții că, la lucrările Congresului al XXI-lea al P.C.U.S., care au avut loc la Moscova în ianuarie anul acesta, a participat și o delegație a Partidului Muncitoresc Romîn, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Luminoase învățături

Despre acest eveniment de o covîrșitoare însemnătate istorică, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a făcut o largă expunere în cadrul adunării activului C.C. al P.M.R. și al comitetelor de partid orășenesc și regional București, adunare care s-a ținut în ziua de 6 martie, în Capitală.

Imaginea minunatelor înfăptuiri ale septenalului, care vor prinde viață pas cu pas, prin hărnicia și priceperea poporului sovietic, condus de partid, a stîrnit entuziasm și emoție în inimile celor din sală, în inimile tuturor oamenilor muncii din patria noastră.

„Pe măsura înaintării Uniunii Sovietice spre comunism, — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, va apare tot mai clar în fața lumii tabloul măreț al acelei societăți drepte pe care au visat-o cele mai înaintate minți ale omenirii".

Și cuvintele acestea au un înțeles adînc și viu. Fiindcă pentru fiecare om cinstit din lume, gigantica dezvoltare pe care o ia industria grea sovietică, succesele uimitoare ale științei și tehnicii sovietice, înflorirea nemaiîntîlnită a agriculturii, sînt oglinda de cleștar în care se răsfrînge viitorul luminos al poporului sovietic. Fiecare dintre aceste înfăptuiri înseamnă un pas uriaș pe drumul făuririi celui mai înalt și cutezător vis: comunismul.

Vorbind despre întrecerea economică pașnică, pe care Uniunea Sovietică a pornit-o cu S.U.A., tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat că mărețele cifre ale planului septenal oglindesc forța economică uriașă, mereu crescîndă, a sistemului socialist, în contrast cu cel capitalist, care e tot mai șubrezit, măcinat de crize, mizerie și șomaj. Iar ritmul uimitor de dezvoltare al economiei sovietice, va face ca în viitorul apropiat producția capitalistă cea mai ridicată să fie ajunsă din urmă și depășită.

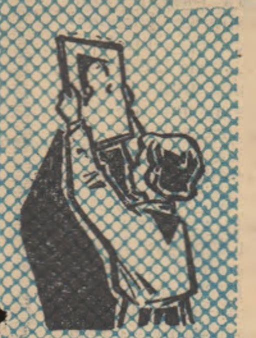
Arătînd că lucrările Congresului au fost o pildă strălucită de dezvoltare creatoare a învățăturii

(Continuare în pag. a IV-a)

VEȘTI DIN ACEEAȘI UNITATE

CE BOGATĂ ȘI FRUMOASĂ POATE FI VIAȚA PIONIEREASCĂ ÎNTR-O UNITATE CÎND FIECARE DETAȘAMENT E ACTIV, CÎND FIECARE ÎȘI ADUCE CONTRIBUȚIA LA ACTIVITATEA GENERALĂ! ACEASTA O DOVEDESC ȘI VEȘTILE DE MAI JOS, PE CARE LE-AU AȘTERNUT PE HÎRTIE PIONIERII DE LA ȘCOALA DE 7 ANI NR. 1 UNITATEA DE PIONIERI NR. 3 DIN BAIA MARE, TOȚI ÎNTR-O ZI.

CINSTIND AMINTIREA EROILOR UTECIȘTI

Ne-am făcut în clasă un colț al U.T.C.-ului. Am pus acolo chipuri care ne sînt dragi nouă pionierilor: eroi care au căzut în lupta grea pentru ca noi, copiii să fim azi fericiți. Numele lor ne sînt cunoscute. Vrem să le cunoaștem, însă, și viața și lupta, mai amănunțit. De aceea am rugat pe tovarășa învățătoare și pe tovarășa instructoare să ne ajute.

Ultima dată am aflat cum a căzut, străpuns de gloanțele moșierilor și fabricanților ucenicul utecist Vasile Roaită. El a tras sirena Griviței la greva din 1933. Fiecare dintre noi vrea să fie tot atît de dîrz și curajos pe cît a fost Vasile Roaită!

Respectăm numele eroilor utecişti și ne străduim să cinstim amintirea lor prin fapte bune, pionierești.

PAUL PETRE
cl. a II-a A

ACUM VOM ÎNGRIJI MAI BINE CĂRȚILE

La noi în clasă se mai întîmpla să vezi cîte-o carte pătată sau cu file rupte, ba unii obișnuiau să se și bată cu cărțile...

De curînd însă, detașamentul nostru a vizitat tipografia din oraș. Tovarășii de la tipografie ne-au condus prin toate secțiile și ne-au explicat tot drumul plumbului și al hîrtiei. Am văzut mașini interesante care, mînuite de un singur om, culeg literele ce alcătuiesc un text. Ne-a minunat îndemînarea cu care tipografii aleg literele cu mîna pentru unele titluri. Am văzut cum se paginează ziarul nostru local „Pentru socialism"!

Cînd am ajuns la mașina care tipărea diferite imprimate, o tovarășă tipografă ne-a lăsat să tipărim și noi niște imprimate.

Am mai văzut și alte mașini. Dar mai ales am înțeles cîtă muncă se cere pentru tipărirea unui ziar, cu atît mai mult, a unei cărți! De aceea ne-am și angajat noi, pionierii, de a păstra cu mai multă grijă cărțile noastre.

MARINCA MIHAI
detașamentul nr. 18

NU O TONĂ CI... TREI

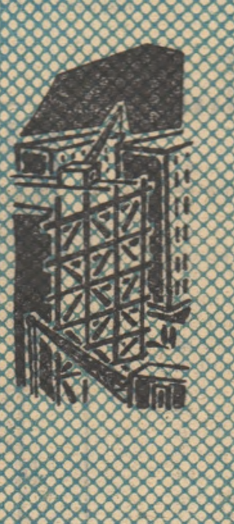
De-obicei ne socotim bine puterile înainte de a porni la o acțiune. La ultima adunare de unitate am hotărît să strîngem 1000 kg de fier vechi. Am uitat, însă, să trecem atunci la socoteală entuziasmul pionierilor noștri! Chiar a doua zi după adunare, în toate detașamentele, acțiunea a pornit cu mult avînt.

Cu toții am pornit să cotrobăim pretutindeni unde bănuiam măcar că se poate găsi fier vechi. Un grup de pionieri a descoperit, pe malul rîulețului care trece pe lîngă baia centrală, un adevărat „depozit" de fier vechi. Zăcea acolo neștiut de nimeni, cine știe de cînd! L-am transportat la școală. Alții au găsit de asemenea o sursă bogată de fier vechi printre dărămăturile unei clădiri care se reclădește, undeva prin Piața Gării. Cu destulă greutate, pentru că drumu-i lung, pionierii au cărat fierul de acolo la școală. S-au distins în mod deosebit în aceste acțiuni pionierii Dragoș, Iacob, Dragomir, Mureșanu, Pop, Fodor și alții.

Rezultatul? În loc de o tonă am reușit să strîngem trei tone de fier vechi!

LAZAR VOICHIȚA
președinta detașamentului nr. 14

LA NOILE BLOCURI

E o preocupare mai veche a noastră aceea de a cerceta și cunoaște tot ce s-a făcut în orașul nostru în anii puterii populare. Printre altele, începînd din 1950, a crescut, an de an, un nou cartier în Baia Mare: cartierul blocurilor muncitorești.

Detașamentul nostru a pornit, deunăzi, într-o „excursie" prin noul cartier. Am admirat blocurile mari, frumoase, cu locuințe confortabile pentru muncitori. Cu mult interes ne-am oprit la noua școală, încă în construcție. Ea va avea peste 12 săli de clasă, laboratoare și multe altele și își va deschide porțile în anul viitor. Acolo l-am întîlnit și pe tovarășul Szabó Nicolae, tînăr zidar, și totodată instructor al unuia din detașamentele din unitatea noastră. Ni s-a spus că e unul din muncitorii fruntași, iar noi ne-am bucurat mult.

Am vizitat îndelung acest șantier al blocurilor. Tovarășul Ion Grebeș, care e șef de detașament la aceste construcții, ne-a vorbit despre succesele constructorilor și ne-a prezentat pe cîțiva dintre ei: pe acei din brigada de dulgheri a tovarășului Nagy și pe zidarii din brigada tovarășului More. Ei și-au arătat bucuria că am venit să-i vedem la lucru. Ne-au spus că ar fi bucuroși dacă la terminarea școlii vom veni să muncim alături de ei; așa cum a făcut și tovarășul Szabó. Unii s-au și hotărît să urmeze această cale.

La despărțire am promis noilor noștri prieteni că vom scrie și „Scînteii pionierului" despre cele ce-am văzut în mica noastră „excursie", despre faptul că prin munca înflăcărată a constructorilor înflorește iubitul nostru oraș.

HEDA GLUCH
detașamentul nr. 10

Răspunzînd sarcinilor reieșite din Hotărîrile Plenarei a VI-a a C.C. al U.T.M., mii și mii de tineri s-au angajat în acțiuni patriotice. În frunte cu utemiștii, tinerii construiesc drumuri, supun cursul apelor, plantează pomi, ajută la șantierele de construcții. Iar pionierii, urmînd exemplul utemiștilor, frații lor mai mari, dau și ei o mînă de ajutor ori unde e nevoie.

Din viața pionierească

Cu cîntec, veselie și cu mu de puieți plantați... Așa întîmpină primăvara micii naturaliști.

PLANTAREA POMILOR...

...respectiv a puieților, necesită cîteva lucrări deosebite; pregătirea gropilor, pregătirea puieților pentru plantat, și plantarea propriu zisă.

● **PREGATIREA GROPILOR.** In general, gropile pentru puieți trebuie să aibă adîncimea de 60-70 cm, iar diametrul de 30-40 cm.

Dacă gropile n-au fost făcute încă din toamnă, și pămîntul nu este afinat și aerisit, acum, cînd se sapă, se va pune pămîntul de o parte și de alta a gropii. Stratul de pămînt de la suprafață de 20—25 cm. se va pune, să zicem în dreapta, iar celălalt în stînga.

● **PREGATIREA PUIEȚILOR.** Puieții scoși din pepinieră se curăță de ramurile de pe tulpine — se lasă numai la vîrf cel mult 3-4 ramuri. De asemenea se retează vîrfurile rădăcinilor și rădăcinile rănite în timpul scoaterii din pămînt. Astfel pregătiți, puieții sînt ținuți cîteva ore înainte de plantare cu rădăcinile într-un amestec de bălegar proaspăt cu apă.

● **PLANTAREA.** Se face într-o zi noroasă sau spre seară cînd soarele nu mai are multă putere. Este recomandabil ca operația plantării să se execute de către doi pionieri; unul ține puietul în poziție verticală, iar celălalt trage pămîntul în jurul pomului. La început se presară pe fundul gropii un strat de pămînt din cel de la suprafață, bine mărunțit. Apoi se așază puietul în mijlocul gropii și se trage pămîntul în jurul său. Nu se va îngropa puietul mai mult decît a fost înainte. La sfîrșit, pămîntul se calcă pentru a fixa mai bine rădăcina pomului.

Lîngă puiet, în partea de nord, se înfige în pămînt un arac care se leagă apoi de puiet cu rafie sau cu bumbac. Acesta este „tutorele" care sprijină puietul pînă ce acesta își înfige rădăcinile în pămînt. Nu mai rămîne decît să fie văruit și cu aceasta, operația de plantare este gata. După plantare, timp de cîteva săptămîni, puieții se udă în fiecare seară.

Extrase din regulamentul Concursului micilor naturaliști

Lucrări din sectorul pomicol.

a. Pentru participanții în colectiv:

— SĂ PLANTEZE ȘI SĂ INGRIJEASCĂ IN LIVEZI MINIMUM 30 DE POMI FRUCTIFERI

. . . .

b. Pentru participanții individuali:

— SĂ ADUNE OMIZILE DE PE TREI POMI RODITORI, SĂ PLANTEZE ȘI SĂ INGRIJEASCĂ CEL PUȚIN TREI POMI.

. . . .

— SĂ ALTOIASCĂ MINIMUM TREI POMI

ALTOIREA

...este o operație tehnică prin care se unesc două plante sau două porțiuni de plantă, una numită altoi și cealaltă port-altoi.

Se cunosc mai multe sisteme de altoire. Noi prezentăm unul dintre ele, care este ușor și se execută începînd din luna februarie — altoirea în despicătură. *Acest sistem se aplică în general atunci cînd se altoiesc puieții din pepinieră. Cum se procedează! Se retează cu fierăstrăul tulpina puietului pe care vrem să-l altoim cam la 10—20 cm deasupra pămîntului. Tăietura se netezește apoi cu briceagul. După aceea, se crapă tulpina port-altoiului peste mijloc pe o lungime de 4—5 cm cu ajutorul cosorului sau al briceagului de altoit (Fig. 1). Se pregătesc apoi altoii. Tăieturile pe altoi trebuie executate dintr-o singură mișcare a briceagului, și au lungimea tot de 4—5 cm.*

Tăietura efectuată la altoi începe totdeauna cu 1 cm mai sus, de o parte și de alta a unui mugure considerat mugure de rezervă, pentru cazul în care altoiul se rupe. După ce i-am dat altoiului forma descrisă mai sus, se scurtează lăsîndu-se numai 2—3 ochi (muguri) (Fig. 2). Se fixează apoi altoiul în despicătura port-altoiului. Operația aceasta se face în așa fel încît zonele generatoare ale port-altoiului să se suprapună cu cele ale altoiului. Cînd port-altoiul este mai gros (3—6 cm) atunci se pun doi altoi, unul de-o parte și altul în cealaltă parte a despicăturii. (Se lasă amîndoi pînă cînd s-au prins. Apoi, unul dintre ei se suprimă, pentru a obține o singură tulpină). După aceea în jurul despicăturii se leagă foarte strîns cu rafie, pentru a fixa cît mai bine altoiul de port-altoi. Locurile rănite se ung cu ceară de altoit. (Fig. 3)

Cum să traducem în viață Hotărîrile Plenarei a VI-a a C.C. al U.T.M.

Intîlnire cu președintele gospodăriei agricole colective

Răsfoiam, deunăzi, împreună cu Savin Cristache, președintele unității de pionieri de la Școala din Plopeni, jurnalul de zi. Aci am găsit relatarea unei adunări ținute cu cîteva zile în urmă. Iată cum a consemnat-o în jurnal, Florica Pană, „cronicara" unității:

„...Primul a vorbit tovarășul instructor superior. Ne-a zugrăvit în cîteva cuvinte avîntul deosebit pe care l-au luat — în urma Plenarei a VI-a a C.C. al U.T.M. — acțiunile patriotice ale tinerilor în uzine și fabrici, pe șantiere de construcții, la redarea unor terenuri agriculturii, la refacerea pădurilor, la înfrumusețarea orașelor și satelor. Ne-a vorbit și despre realizările utemiștilor din comuna noastră. „Nici voi, pionierii, nu trebuie să stați cu mîinle în sîn"! — ne-a spus tovarășul instructor.

Cu multă căldură l-am întîmpinat apoi pe președintele gospodăriei agricole colective, invitatul nostru la adunare. Cine altul ar fi putut să ne spună unde anume e mai multă nevoie de noi la colectivă decît însuși președintele ei? El ne-a arătat în ce privințe am putea da și noi o mînă de ajutor colectivei

Discuțiile au fost vii. Unii au propus să luăm în îngrijire livada colectivei. Un grup de pioniere au cerut să ajute la ferma de păsări. O plăcută surpriză ne-au făcut o pionierii din detașamentul clasei a VI-a care au anunțat că au de acum zece iepuri pe care îi vor aduce la școală să-i crească.

La sfîrșit, Savin Cristache, președintele unității a dat citire acțiunilor de folos patriotic la care vom participa în primăvara aceasta. vom îngriji livada și vom ajuta la ferma de păsări a colectivei; fiecare pionier va planta la șosea cel puțin doi puieți și va strînge 2 kg de fier vechi pînă la 1 Mai, vom face o crescătorie de iepuri...

Toate acestea sînt incluse în programul de activități al unității".

★

Deși relatarea „cronicarei" e cît se poate de limpede, l-am iscodit totuși pe Savin asupra cîtorva amănunte:

— Cum v-a venit ideea organizării acestei adunări?

— Ne-am gîndit, înainte de toate, la îndemnul Plenarei a VI-a a C.C. al U.T.M. — a răspuns el. Trebuia, neîntîrziat, să hotărîm ce anume vom face. Totodată l-am invitat pe tovarășul președinte al gospodăriei colective pe care l-am rugat să se gîndească la ce lucrări ale gospodăriei am putea să dăm și noi o mînă de ajutor.

— Dar pionierii cum s-au pregătit pentru adunare?

— Toate detașamentele și toți membrii colectivelor de conducere a unității, au luat parte la pregătire. Pionierii s-au sfătuit în detașamente cum să participe la acțiunile de folos patriotic, ce propuneri să facă și ce angajamente să-și ia.

E bine ca asemenea adunări să se organizeze în toate unitățile de pionieri de la sate

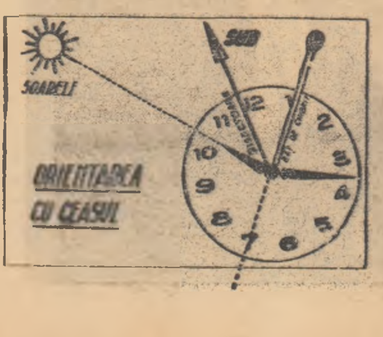
mijloace de orientare

In rîndurile de mai jos prezentăm cîteva mijloace și procedee de orientare în excursie:

ORIENTAREA CU BUSOLA

Busola este mijlocul tehnic cel mai perfect cu ajutorul căreia se pot determina direcțiile cardinale. Pentru ca acul busolei să funcționeze normal este necesar ca busola să fie așezată pe un plan orizontal și să fie cît mai departe de influența unor mase de fier (linii ferate, uzine, mașini etc) sau chiar a unor obiecte metalice apropiate. Cu ajutorul busolei se pot afla ziua și noaptea, pe soare sau pe ploaie direcțiile cardinale

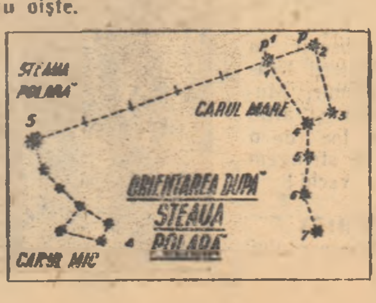
ORIENTAREA CU CEASUL

In acest fel de orientare se pun două condiții: să avem un ceas care funcționează bine și să avem soare. Indreptăm ceasul cu orarul (limba scurtă) exact în direcția soarelui. Apoi, cu un fir de iarbă sau un băț de chibrit, unim diviziunea care indică ora 1 de pe cadranul ceasului cu centrul ceasului. S-a format un unghi cu vîrful în centrul ceasului. Cu alt fir de iarbă sau cu un băț de chibrit ducem bisectoarea unghiului. Direcția bisectoarei, de la vîrful unghiului spre marginea cadranului arată punctul cardinal sud, (miazăzi)

ORIENTAREA CU AJUTORUL STELELOR

După stele, nordul ne este indicat de Steaua polară, care se găsește în constelația Carului Mic. Cum această constelație se găsește mai greu decît constelația Carul Mare, vom porni întotdeauna în căutarea Stelei polare de la această constelație, alcătuită din 7 stele dispuse în forma unui car cu oiște.

Dacă prelungim de 5 ori, printr-o linie imaginară distanța dintre ultimele două stele, care formează osia din spate a Carului Mare (în direcția P.P.I.S.), vom găsi în vîrful oiștei Carului Mic, Steaua polară.

Amintiri din viața pionierească

„ORI UNDE M-AȘI AFLA!"

De fapt, e greu de spus care sînt cele mai frumoase amintiri din anii cînd am fost pionier. Fiecare zi își avea farmecul său de neuitat... De pildă, ziua aceea în care noi, cei din detașamentul clasei a V-a, însoțiți de instructorul nostru superior, am vizitat, pentru prima oară portul Constanța. Era în anul 1950, anul în care am devenit pionier. Am privit cu interes siluetele vapoarelor, mișcarea neobosită a macaralelor care transportau mărfurile. Am sorbit cu nesaț cuvintele marinarilor cu care am stat de vorbă... Nu pot să vă spun ce-am gîndit atunci... Dar peste cîtva timp, la o adunare de grupă în care am discutat despre drumul pe care îl vom urma în viață, am spus cu hotărîre: „mă voi face marinar". Acum zîmbesc, cu gîndul la acea adunare... Cîți dintre voi la vîrsta de 13-14 ani nu visează să plutească spre țărmuri necunoscute poate chiar să descopere tărîmuri noi. Și eu am gîndit la fel atunci. Partidul, patria m-au ajutat să-mi îndeplinesc această năzuință. Mai presus de toate, în anii cînd am fost pionier și cei care au urmat, am simțit ce înseamnă să fii mîndru de realizările țării noastre din anii aceștia, am dorit puternic ca ele să fie cunoscute în întreaga lume.

Intr-adevăr, la Calcuta sau la Hamburg, la Londra sau la Genova, la Alexandria sau Neapole, la Port Said sau Anvers, peste tot unde am fost, peste tot unde „Ardealul", vasul nostru, descărca renumitul ciment, fontă, mașini-unelte sau utilaj petrolifer, cereale sau multe alte produse pe care le exportăm, am simțit tresărindu-mi inima de bucurie la cuvintele de laudă și aprecierea de care se bucură pretutindeni țara noastră.

Uneori pe vas, cînd plutim în apele îndepărtate ale Pacificului sau pe întunecata mare a Nordului, pe însorita Mediterană sau pe Oceanul Atlantic stau de vorbă cu colegul și prietenul meu „gornistul unității" Constantin Gavrilă — și el marinar pe vas — despre anii copilăriei. Am fost primiți în acea zi în organizația de pionieri, la Școala de 7 ani nr. 1 din Constanța, și atîtea amintiri le avem împreună din anii aceia. Serile noastre literare, campionatele de volei, fotbal și ciclism pe care le organizam, adunările cu temă și apoi... călătoriile imaginare pe hartă care ne plăceau atît de mult...

Au trecut destul de mulți ani de atunci... Am fost utemist și acum sînt candidat de partid. Zilele pionieriei însă nu le poți uita ușor...

CORNELIU CECAN
ofițer III
pe vasul „Ardealul"

TINERI VEST-GERMANI ÎNAPOIAZĂ PIONIERILOR SOVIETICI UN STEAG

1942... In plin război. La Orel, în U.R.S.S., în cursul luptelor crîncene, a căzut în mîinile cotropitorilor hitleriști un steag roșu pionieresc. Fasciștii l-au expediat cu grabă în țară, grozăvindu-se foarte că au reușit să captureze un asemenea steag. Dacă ar mai fi întîrziat, desigur n-ar mai fi avut ce expedia, pentru că poporul sovietic s-a ridicat cu mic, cu mare să-i alunge pe cotropitori!

Au trecut anii... Intr-o zi, la Hamburg, în R. F. Germană, cîțiva tineri muncitori, băieți și fete care se întorceau de la lucru, au zărit în vitrina unui magazin de antichități un steag roșu. Curioși, au intrat ca să-l cerceteze mai de aproape. I-au descifrat cu greu inscripția în limba rusă: „Fii gata". Au înțeles că-i un steag pionieresc. L-au întrebat pe vînzător cît costă. Prețul era piparat. N-aveau atîția bani.

După cîteva zile tinerii s-au întors la anticar. Adunaseră de acum banii pentru a cumpăra steagul.

...Nu de mult, la Ambasada U.R.S.S. s-a prezentat un grup de tineri din Hamburg. Aduceau cu ei, învelit cu grijă, steagul roșu. L-au desfășurat larg și au cerut cu simplitate:

— Trimiteți-l pionierilor din Orel din partea unor prieteni. Le aparține.

UNELTE DIN NEOLITIC

De la Priboieni la Topoloveni, nu-i cale prea lungă. Dar un popas pe malul Cîrcinovului, un rîuleț care străbate locurile acelea este bine venit... Mai ales pe o asemenea zi însorită de toamnă.

S-au așezat, prin urmare, toți trei pe malul apei: Ionici Cezar, Boboc Mihail, amîndoi de la Școala de 7 ani din Topoloveni, și profesorul lor de istorie, Catană Ion. Fuseseră cîteștrei la școala din Priboieni, cu niște treburi.

— Frumoase locuri — zise profesorul îmbrățișînd cu privirea — peisajul.

Dinspre pășuni, adierea vîntului aducea clinchet de tălăngi.

Mai încolo un țăran pornise plugul... Un scrîșnet...

— Na, drăcie! — plugarul se apleacă să vadă dacă nu i s-a știrbit cuțitul. — Iaca și pietre pe ogor... Și scoase din brazdă un obiect ciudat.

Drumeții se apropiară curioși. Hotărît, nu era un pietroi oarecare, pentru că avea o formă...

— E un topor de piatră din neolitic — risipi îndoiala profesorul după ce examină obiectul. — Ai mai găsit d astea, bădiță?

— Am găsit, mai de mult, unul, dar l-am aruncat.

★

Pionierii din cercul de istorie al clasei a VII-a o porni la drum a doua zi, imediat după cursuri. Toporul din neolitic găsit pe ogor, stîrnise dorința micilor cercetători de a descoperi lucruri noi. Profesorul le povestise că prin acele locuri se pare că au trăit, cu mii de ani în urmă, triburi primitive de daco-geți.

Copiii, sub conducerea profesorului, au făcut săpături mai adînci. Pînă în seară au dezgropat încă două topoare de piatră bine păstrate. Cercetările vor continua acum în primăvară. Deocamdată topoarele se află în muzeul școlii. Dacă vor mai găsi și alte obiecte le vor trimite pe toate muzeului regional.

Prietenii noștri

Zilele trecute, pe adresa școlii noastre, a sosit o scrisoare deosebit de îmbucurătoare. Prietenii noștri de la Școala profesională din Bacău ne anunțau că au terminat de construit bancurile de care școala noastră are nevoie pentru atelier. Cînd am aflat acest lucru eu și cu Șerban Gavrilă am alergat repede la cancelarie să cerem tovarășului director scrisoarea. Voiam s-o afișăm la gazeta de perete a unității. Nu puteam să nu oglindim asemenea eveniment. La rugămintea noastră prietenii din Bacău terminaseră lucrările cu două luni înainte de termenul fixat în contract.

— Foarte bine, poftiți scrisoarea — ne-a spus tovarășul director. Acum însă trebuie să ne grăbim să aranjăm sălile. Dați o fugă și anunțați pe tatăl lui Tișan Mircea și pe ceilalți membri din comitetul de părinți, să vină pînă la școală.

Peste două ore, școala noastră seamănă cu un adevărat șantier. Mulți părinți au venit să dea ajutor școlii la instalarea sobelor și a dulapurilor, la netezirea dușumelelor și a ușilor și la instalarea luminii. Dar nici noi n-am stat degeaba. Fetele au spălat geamurile, iar noi, băieții am vopsit cercevelele și am încălzit sălile. Și, cum e firesc, unde muncesc mulți, treaba se termină repede. Pînă seara totul era în ordine. A doua zi, ne-au sosit și bancurile. Și o dată cu ele, în atelierul nostru au intrat o mulțime de oaspeți. Erau prietenii noștri, utemiștii de la Școala profesională „7 Noiembrie" din oraș unde învață de altfel mulți absolvenți ai școlii noastre. Dulapurile erau încărcate acum cu fierăstraie, ciocane, menghine și tot felul de scule. Lecția începuse, iar nouă tot nu ne venea a crede că sîntem în atelierul mult visat. Totul se petrecuse atît de repede... Vecinii noștri ne-au dăruit toate sculele necesare pentru atelier. Pe fețele tuturor colegilor strălucea bucuria. Și cum să nu fii bucuros cînd ești înconjurat de asemenea prieteni?

V-am povestit și dumneavoastră toate acestea ca să afle și alți pionieri și școlari despre bunii noștri prieteni: utemiștii.

DAN SAITA
corespondent al unității de pionieri Școala de 7 ani nr. 5 — Craiova

Din UNITĂȚI DETAȘAMENTE GRUPE

Chemarea a prins viață

Chemarea adresată de pionierii romîni și maghiari din comuna Bonțida, raionul Gherla, regiunea Cluj, cu privire la plantarea de puieți, curățirea șanțurilor și văruirea pomilor existenți pe Șoseaua Cluj—Gherla, a stîrnit un viu interes. Celor două scrisori de răspuns primite din partea pionierilor din comunele Jucul de jos și Răscruci, li s-au alăturat răspunsurile pionierilor din restul localităților de pe traseu: Iclod, Fundătura, Livada, Băița și orașul Gherla. Ei și-au exprimat bucuria de a munci pentru înfrumusețarea șoselei ce străbate comunele lor.

De altfel, în multe locuri au și început pregătirile în vederea desfășurării în bune condițiuni a acestei acțiuni importante.

Le dorim tuturor mult succes!

VEȘTI • VEȘTI • VEȘTI • VEȘTI • VEȘTI

GRADIȘTE. REGIUNEA GALAȚI. Se apropie primăvara. Pentru ca recoltele să fie din cele mai bogate, am împrăștiat pe lotul experimental al școlii 500 kg cenușă, ne scrie Ivan Viorica.

CRAIOVA. ȘCOALA MEDIE „FRAȚII BUZEȘTI". O vizită la „Electroputere" este intitulată scrisoarea Cătălinei Popescu. Acolo am văzut începutul montării unei locomotive Diesel, montarea vagoanelor de tramvai, am văzut strunguri, poduri rulante și cîte altele. Muncitorii ne-au primit cu bucurie. „Schimbul nostru de mîine", ne spuneau ei.

PECINEAGA. REGIUNEA CONSTANȚA. Sîntem primii pe raion, ne scrie Igorov Ecaterina. Pînă acum am strîns 5.080 kg fier vechi.

ROVINE. REGIUNEA BUCUREȘTI. Cercul de istorie din școala noastră, ne scrie Enciu Ioana, a luat o inițiativă interesantă: colecționarea monedelor vechi. Badea Gheorghe și Mitrea Georgeta au adus bani de la o salbă franceză, Gheorghe Elena a găsit și alți bani vechi.

BUCUREȘTI. ȘCOALA DE 7 ANI NR. 124. „Duminica muncii patriotice", așa a fost numită această zi în unitatea noastră, ne scrie Rădulescu Viorela. În această zi am strîns 5.000 kg fier vechi, 1.800 kg sticlă, 2.500 kg de hîrtie.

BESTEPE. RAIONUL TULCEA. Detașamentul nostru, ne scrie Marinescu Ion, crește 25 iepuri de casă. Fiecare pionier a devenit un adevărat crescător de animale mici — știe ce mîncare preferă, cum trebuie preparată hrana și la ce oră trebuie servită.

MANGALIA. ȘCOALA DE 7 ANI. Dragă redacție, ne scrie Popa Dan, strîngerea fierului vechi a devenit la noi o adevărată campanie. Detașamentul nostru, împreună cu întreaga școală, am strîns 11.000 kg fier vechi.

Luminoase învăţături

(urmare din pag. I-a)

marxist leniniste, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu Dej a zugrăvit în continuare deosebita însemnătate pe care aceste lucrări o au pentru mişcarea comunistă şi muncitorească din lumea întreagă. Tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat că, pe temeiul ştiinţei marxist-leniniste şi al experienţei de zi cu zi a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, Congresul a scos în lumină o seamă de învăţături preţioase pentru toate partidele comuniste şi muncitoreşti, în lupta lor pentru un viitor însorit.

Cu vii şi însufleţite aplauze au întîmpinat de asemenea cei prezenţi cuvintele prin care tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat ajutorul multilateral şi frăţesc pe care Uniunea Sovietică îl dă celorlalte ţări socialiste; unitatea de nezdruncinat a acestor ţări, care păşesc mînă în mînă spre fericire, spre victoria definitivă a socialismului asupra capitalismului. Aşa cum a arătat Congresul XXI al P.C.U.S., ţările acestea, datorită legăturilor frăţeşti de colaborare şi ajutor reciproc, vor putea păşi aproape în acelaşi timp în faza superioară a societăţii comuniste.

Vorbind despre bogatele învăţăminte desprinse de poporul nostru muncitor din experienţa istorică a P.C.U.S., a poporului sovietic, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a zugrăvit în emoţionante cuvinte activitatea neobosită, realizările oamenilor muncii din patria noastră pe drumul făuririi socialismului.

Pe tărîmul dezvoltării industriei grele — piatra de temelie a construirii socialismului — poporul nostru a dobîndit victorii de seamă. Aşa, de pildă, în numai 63 de zile siderurgiştii patriei produc astăzi tot atît oţel cît în întreg anul 1938. Şi în frunte cu comuniştii, oamenii muncii din fabrici şi uzine sporesc necontenit şiragul victoriilor, obţinînd o producţie din ce în ce mai ridicată şi de mai bună calitate. Dînd dovadă de un nesecat spirit de iniţiativă, miile de muncitori, tehnicieni şi ingineri scot la iveală noi şi noi rezerve în toate ramurile industriei şi realizează economii de milioane de lei; îndeplinind astfel sarcini însemnate, cărora plenara C.C. al P.M.R. din noiembrie 1958 le a acordat o deosebită atenţie. În agricultură, tot mai mulţi ţărani muncitori păşesc pe drumul înfrăţirii ogoarelor, drumul belşugului şi al fericirii. În gospodării colective şi în întovărăşiri au intrat pînă acum aproape două milioane de familii ţărăneşti, din totalul de 3.600.000, iar suprafaţa agricolă pe care o ocupă sectorul socialist cooperatist, reprezintă aproape 60% din totalul suprafeţei agricole a ţării.

Sub înţeleapta conducere a partidului, alianţa de nedesfăcut între clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, s-a călit tot mai mult în lupta şi munca pentru făurirea unui viitor fericit. Şi ca o urmare a acestor strădanii rodnice, unite, bunăstarea şi traiul îmbelşugat al celor ce muncesc, sporeşte zi de zi. Partidul Muncitoresc Romîn, statul democrat popular, se îngrijesc cu dragoste pentru ca nevoile mereu crescînde ale populaţiei să fie satisfăcute din plin. Sume tot mai mari sînt alocate pentru nevoile învăţămîntului şi culturii, pentru ocrotirea sănătăţii, pentru construirea de locuinţe. Iar milioanele de oameni ai muncii din patria noastră răspund acestei griji printr-o muncă tot mai avîntată, prin eforturile lor tot mai rodnice, înmănunchiate sub steagul de luptă al partidului.

În faţa oamenilor muncii stau sarcini mărețe. De curînd, biroul politic al C.C. al P.M.R. a hotărît întocmirea unei schiţe-program de dezvoltare a economiei naţionale pe timp de 15 ani. Prima etapă a acestui grandios program va fi planul economic pe anii 1960-1965. Prin îndeplinirea acestui plan, poporul nostru va termina în linii mari, construirea socialismului, trecînd într-o nouă etapă — aceea a desăvîrşirii construcţiei socialiste.

În continuare, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a arătat că la Congresul XXI al P.C.U.S. s-a vădit mai puternic ca oricînd, forţa, unitatea şi solidaritatea frăţească a partidelor comuniste şi muncitoreşti, în lupta pentru pace, democraţie şi socialism. Ca o chezăşie a victoriei, în fruntea acestor partide, păşeşte neabătut un partid glorios şi încercat: Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, care călăuzeşte poporul sovietic către culmile luminoase ale viitorului.

Lupta aceasta a poporului sovietic, în frunte cu partidul său, corespunde năzuinţelor celor mai arzătoare ale omenirii. Fiindcă Uniunea Sovietică e apărătoarea cea mai vaşnică a păcii, a progresului, a securităţii popoarelor.

Statul sovietic duce o politică fermă de pace, de rezolvare a neînţelegerilor dintre state pe calea tratativelor; o politică de apărare a libertăţii şi independenţei popoarelor.

Iar poporul romîn, aşa cum a arătat tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, este mîndru că, alături de poporul sovietic, de celelalte popoare ale ţărilor socialiste, contribuie prin lupta sa la împlinirea acestor înalte idealuri, la făurirea unei lumi noi, luminoase şi drepte: lumea socialistă.

TIBERIU KRAUSZ: „Neînfrînţii" („Ribniţa")

Neînfrînţii

Amurgul coboară, în culori sîngerii şi negre. Dincolo de zăbrelele cumplitei închisori din Ribniţa, se strecoară, o dată cu fişiile întunericului de plumb, şi adieri calde, primăvăratice, aducătoare de speranţe. Undeva, în apropiere, pe acelaşi pămînt sovietic, călcat vremelnic de cizma cotropitorului fascist, răbufnesc clar bubuiturile biruitoare ale Katiuşelor. Trupele sovietice se apropie vertiginos. Cîteva zile doar şi sutele de prizonieri — partizani sovietici şi deţinuţi politici antifascişti din Romînia — urmau să fie eliberaţi. Să vadă din nou soarele!

Era în martie 1944.

Alături de cei 52 de tineri comunişti şi luptători antifascişti din închisoare, se aflau şi Bernath Andrei şi Lazăr Grumberg, conducători iubiţi ai uteciştilor. Aşteptau şi ei, nerăbdători, clipa eliberării! Deschizîndu-se porţile închisorii, privirile celor doi luptători comunişti ar fi sorbit cu nesaţ albăstrimea proaspătă a cerului arcuit înapoi, către meleagurile unde au crescut şi au luptat cu neînfricare, sub conducerea partidului.

Bernath Andrei era de pe meleagurile Tîrnavelor. Celălalt luptător, Lazăr Grumberg, şi-a dus activitatea îndeosebi printre petroliştii din Valea Prahovei. Şi unul şi celălalt au fost prieteni şi conducători neuitaţi ai uteciştilor, ai muncitorilor apăsaţi de jugul capitalist. Ducînd printre tineri cuvîntul partidului, îi îmbărbătau, îi însufleţeau în luptă.

Datorită activităţii sale revoluţionare, Bernath Andrei este arestat de mai multe ori. Condamnat în 1935 la nouă ani şi zece luni închisoare, este aruncat între zidurile negre ale Doftanei... Cam în acelaşi timp, într-o după-amiază mohorîtă de toamnă, pe drumul ce duce de la Cîmpina spre Doftana, călca dîrz, între baionetele jandarmilor, un alt luptător comunist: Lazăr Grumberg.

Anul 1942. Bernath Andrei şi Lazăr Grumberg, împreună cu alte sute de deţinuţi politici, sînt transferaţi în lagărul de la Vapniarka. Ca şi la Doftana şi aci, comuniştii se ridică cu dîrzenie împotriva regimului de exterminare, organizează lupta internaţilor politici comunişti şi antifascişti. Drept răspuns, conducerea lagărului hotărăşte să izoleze o parte din comunişti, transferîndu-i la închisoarea din Ribniţa...

Seara zilei de 17 martie 1944. Bubuiturile Katiuşelor se aud tot mai aproape! Maiorul Delcea, cîinosul comandant al închisorii din Ribniţa şi locţiitorul său, primul gardian Băluţă, slugi credincioase ale regimului fascist, trec înfricoşaţi prin umbra zidurilor. Conducerea închisorii o ia Gestapoul.

O linişte apăsătoare. Îndărătul celulelor înguste se aud răsuflările calde ale deţinuţilor, răsună zornăit de lanţuri. Deodată, pe dinaintea celulelor, pe coridoarele întunecate, răsună bocănituri puternice de cizme. Călăuziţi de gardianul Băluţă, cu degetul pe trăgaciul armelor, năvălesc grupuri de hitlerişti. Plumbii cad ca nişte trăznete în trupurile zecilor de deţinuţi ce înfruntă eroic moartea.

Gloanţele fasciste au ucis pe neînfricaţii luptători comunişti Bernath Andrei şi Lazăr Grumberg, dar nu şi viitorul luminos pentru care au luptat şi s-au jertfit. Prin lupta necurmată a partidului, viitorul acesta a biruit. Iar chipurile eroilor comunişti vor trăi veşnic în inima poporului nostru, care nu va îngădui niciodată să se mai petreacă astfel de crime îngrozitoare, ca aceea de la Ribniţa.

Odată cu primăvara

Ogoarele freamătă de larmă şi voioşia oamenilor care, asemeni furnicilor, pregătesc bogăţia holdelor viitoare.

Dar pentru ca „dărnicia" pămîntului să fie deplină, trebuie să-i cunoşti bine tainele, să-l pregăteşti cu pricepere şi răbdare. Şi muncitorii gospodăriei de stat din comuna Pantelimon, regiunea Bucureşti, au o veche şi temeinică experienţă în lupta aceasta pentru rodnicia ogorului. Lîngă răsadniţele calde, de pildă, ai să-i găseşti clipă de clipă pe comunistul Drăcea Constantin şi pe brigadierul Nedelcu Ştefan, care îngrijesc cu dragoste, ca nişte dădace, plantele firave care-şi iţesc acum fruntea spre soare. Toate sînt viguroase şi în curînd vor împînzi cele o sută de hectare ale gospodăriei, care trebuie să contribuie la aprovizionarea cu legume a Capitalei.

Dar cîtă bătaie de cap nu le-au dat răsadniţele acestea celor doi muncitori... N-a fost deloc uşor să pregătească „paturile calde" pentru plantele ce trebuiau însămînţate. Numai gunoi cald de grajd au cărat 2800 tone peste care au trebuit puse rogojini, să nu se răcească pînă la construirea răsadniţelor.

Nici cei care lucrează în cîmp nu s-au lăsat mai prejos. După ce au făcut arături adînci de toamnă, au transportat cu tractoarele gunoiul de grajd, răspîndindu-l pe ogoare.

Acum, pămîntul bine îngrăşat aşteaptă mîini harnice care să-l însămînţeze. Şi aceste mîini nu se lasă mult aşteptate. Hărnicia şi priceperea lor va face ca oamenii muncii din Bucureşti să aibă anul acesta un belşug şi mai mare de legume şi zarzavaturi. Şi nu numai atît. De aici, din Pantelimon, vor lua drumul oraşului peste 550 tone carne de porc şi 1.280.000 litri de lapte. Iar din incubatoarele gospodăriei ies săptămînal 600 pui de cea mai bună rasă, pui de care se îngrijeşte cu dragoste şi pasiune tovarăşa Deleanu Elena.

Ei, şi despre multe chipuri de gospodari harnici de acolo ar fi trebuit să scrim. Şi încă şi mai multe ar fi fost de spus despre munca lor. Muncă rodnică, neobosită, în care se resfrînge întregul şi fierbintele clocot revărsat în primăvara aceasta pe ogoarele patriei.

P. MUNTEANU

reportaj / ştiri / informaţii / noutăţi / tehnice / reportaj

Campionii uriaşei întreceri

— Şi pe aici vor creşte lanurile de aur!
Fotografia de faţă ne înfăţişează pe entuziaştii tractorişti Mihail Ermolenko şi Petr Drotenko, care lucrează... acolo unde se întindea odinioară „stepa flămîndă".

Cu cîtva timp în urmă, Partidul Comunist şi Guvernul Sovietic au pus în faţa întregului popor al Uniunii Sovietice sarcini mărețe. Sarcini care să ducă şi pe mai departe la creşterea bunei stări, a belşugului.

Entuziasmul stîrnit de această înflăcărată chemare se oglindeşte în succesele obţinute zi de zi în munca sa eroică de către harnicul popor sovietic, care construieşte comunismul.

Acolo unde se întindea „stepa flămîndă"

Odinioară „stepa flămîndă" cuprindea uriaşe întinderi de pămînt, în republicile sovietice din Asia mijlocie. Nisipul fierbinte şi vîntul uscat sălăşluiau nestingheriţi de veacuri.

Dar iată că a sosit viteazul care să o trezească la viaţă. Indrăzneala, curajul şi perseverenţa poporului sovietic au transformat deşertul însetat de apă, l-au făcut de nerecunoscut. Pe locurile nu de mult pustii au apărut aşezări înfloritoare. Lanurile bogate de aur se leagănă vara în adierea vîntului, pe cele 200 de mii de hectare aduse la viaţă. Ele sînt udate de şuvoaiele ce aleargă prin arterele zecilor de canale de irigaţie. Treptat „stepa flămîndă" se îngustează. In locul ei, apar cîmpii mănoase, înfloritoare.

Cît patru ţări la un loc

Pe cîmpiile nemărginite ale Uzbekistanului, de la poalele munţilor Tian-Şan pînă în pustiul Kara-Kum, se întinde cît vezi cu ochii uriaşul covor al culturilor de bumbac.

Colhoznicii uzbeci sînt neîntrecuţi în cultura bumbacului. Ei dau 65% din producţia de bumbac a Marii Ţări Sovietice. Faima şi măiestria lor au trecut de mult hotarele patriei. Recoltele obţinute de poporul uzbec în ultimii ani întrec pe cele ale Turciei, Pakistanului, Braziliei şi Iranului luate la un loc.

Pentru succesele deosebite obţinute în cultura bumbacului, Partidul Comunist şi guvernul Sovietic au acordat acestei republici Ordinul Lenin, distincţie cu care se mîndreşte întregul popor uzbec.

UZINA PE ROATE

Statul sovietic a pus în faţa colhoznicilor sarcina de a ajunge din urmă şi depăşi S.U.A., printre altele la producţia de carne, lapte şi unt pe cap de locuitor. Pentru îndeplinirea acestei chemări, este necesar ca animalele să aibă asigurată hrana necesară. De pe ogoarele colhozurilor iau drumul spre silozuri imense cantităţi de fîn, lucerna, porumb. In munca aceasta însemnată, colhoznicii sovietici folosesc combina „SK-2,6" care poate fi comparată cu o uzină mişcătoare. Ea recoltează, toacă şi săreazā furajele ce urmează să fie însilozate. In 3—10 minute „SK-2,6" poate încărca un autocamion cu furajul gata pregătit pentru însilozat. Numai în cursul anului 1957 au fost însilozate cu ajutorul acestei maşini peste 90 de milioane de tone de furaje.

ŞTIRI

● Cu cele un milion de tractoare ale agriculturii sovietice, aşezate cap la cap, s-ar putea face o coloană lungă, egală cu de două ori distanţa Bucureşti-Moscova.

● Numărul participanţilor la Expoziţia Agricolă Unională de la Moscova, în primul an al întrecerii paşnice cu S.U.A., a fost de 400.000.

● In cele 7 Academii de Ştiinţe Agricole, 152 institute de cercetări în domeniul agriculturii şi 443 staţiuni experimentale, lucrează un număr uriaş de cercetători care se ocupă de studierea şi aplicarea măsurilor care să ducă la fertilitatea solului, la creşterea producţiei la hectar.

● O adevărată fabrică de lapte este vaca „Şpanca", de rasă Siementhal, din colhozul „Mikoian", regiunea Periaslav. In 300 zile ea a dat 10.000 litri de lapte.

In slujba păcii

Cu tot mai multă încredere şi nădejde privesc popoarele lumii acţiunile Uniunii Sovietice, îndreptate spre apărarea păcii şi securităţii, spre înlăturarea primejdiei unui nou măcel. Şi una din problemele cele mai arzătoare, de care se leagă soarta păcii, este problema germană, pentru rezolvarea căreia Uniunea Sovietică face neobosite eforturi.

Ştiţi cu toţii că, astăzi, Germania e împărţită în două state: Republica Federală Germană şi Republica Democrată Germană. Republica Federală Germană, care cuprinde teritoriul ocupat în timpul războiului de trupele S.U.A., Angliei şi Franţei, este un stat capitalist, unde bîntuie exploatarea, mizeria, şomajul. Dar nu numai atît. Cu sprijinul imperialiştilor, pe teritoriul R. F. G. a reînviat spiritul războinic, agresiv. Puterile apusene au creat acolo o armată de tip fascist, pe care o înzestrează de zor cu armament atomic. Armata aceasta ameninţă făţiş ţările socialiste, primejduind necontenit pacea lumii.

Desigur, cu totul altfel stau lucrurile în Republica Democrată Germană, care e un stat socialist, un stat al păcii, făurit prin lupta poporului german şi care face parte din marea familie frăţească a ţărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Şi aici însă, pe teritoriul Germaniei libere, imperialiştii ar vrea să aibă un cuib militarist, de provocare. Şi în scopul acesta, ei se folosesc de acea parte a Berlinului care se află sub ocupaţia trupelor S.U.A., Angliei şi Franţei. Ei au transformat Berlinul de vest într-un focar de spionaj şi de necontenite aţîţări războinice.

Pentru a lichida această primejdie care ameninţă pacea, cu cîteva luni în urmă, Uniunea Sovietică a făcut guvernelor S.U.A., Angliei şi Franţei o seamă de propuneri. Aceste propuneri prevăd încheierea Tratatului de pace cu Germania şi normalizarea situaţiei din Berlin, prin transformarea Berlinului de Vest într-un oraş liber, demilitarizat. Puterile apusene n-au răspuns însă acestor propuneri. Dimpotrivă, în S.U.A., glasuri războinice au strigat că ţările din Occident nu se vor da înapoi chiar de la folosirea forţei pentru a-şi menţine ocupaţia în Berlinul de vest. Aceste ameninţări nu pot speria însă Uniunea Sovietică. Intr-o cuvîntare, ţinută zilele trecute la Berlin, unde a întreprins o vizită prietenească, tovarăşul N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a spus: „Noi nu putem fi ameninţaţi prin zăngănitul armelor. Nu sîntem din cei sperioşi şi sîntem pregătiţi să dăm răspunsul cuvenit oricărei încercări de a folosi forţa împotriva noastră sau a prietenilor noştri".

Dar Uniunea Sovietică vrea ca neînţelegerile dintre state să fie înlăturate pe cale paşnică. De aceea, la 2 martie, guvernul Sovietic a reînnoit propunerile făcute guvernelor S.U.A., Angliei şi Franţei cu privire la încheierea Tratatului de pace cu Germania şi la normalizarea situaţiei din Berlin. Pentru rezolvarea cît mai grabnică a acestor probleme, Uniunea Sovietică a propus convocarea în luna aprilie a unei conferinţe a şefilor de guverne sau a miniştrilor de externe din cele patru ţări.

Toţi oamenii iubitori de pace din întreaga lume aşteaptă ca puterile apusene să înţeleagă în sfîrşit că nu mai pot ocoli rezolvarea acestor arzătoare probleme.

Pionierii marinari

Sirenele vestesc, zi şi noapte, sosirea navelor de cursă lungă. Comenzile de acostare răsună puternic, acoperind larma de pe chei. Dar în forfota aceasta, privirile îţi sînt atrase de silueta unui vas ancorat puternic la capătul digului. Coşurile lui nu fumegă, nu se observă în jur pregătirile obişnuite, totuşi nava a arborat marele pavoaz, drapelul flotei R.D. Germane. Pe scara largă ce-l leagă de chei este îmbulzeală, iar pe punte, pe catarge şi în cabinele de comandă se agită marinari în uniformă şi la gît cu cravate roşii. La babord şi tribord, cu litere mari, numele vasului „Vorwärts" (Inainte).

Povestea vasului este simplă. Pentru dezvoltarea multilaterală a pionierilor, guvernul R. D. Germane le-a dăruit un vapor scos din uz. Ancorat în marele port maritim Rostok, el serveşte drept şcoală pionierilor. Aceştia învaţă sîrguincios greaua dar frumoasa meserie de marinar. Echipajul de bază este format din pionierii cei mai harnici şi fruntaşi la învăţătură. Toate funcţiile, de la matroz la ajutoarele comandantului sînt deţinute de copii. Nu e chiar atît de uşor ca, pe orice vreme, să mături şi să speli puntea. Dar aşa începe ucenicia marinarului. Se trece apoi la busolă, compas, citirea hărţilor etc. Apoi, pionierii încep specializarea în diferitele cercuri de pe vapor, care nu sînt decît şcoli în diferitele profesiuni legate de conducerea unei nave. Atelierele sînt instalate în fostele magazii ale corăbiei. In timp ce unii învaţă pe punte alfabetul optic, mînuind steguleţele, în sălile de sub punte alţi pionieri se străduiesc să prindă secretul înnodării frînghiilor. Nu lipsesc nici distracţii: cinematograf, şah, volei, fotbal pe punte.

„Nu-l concediaţi pe tata"

Acestor copii, vesela şi însorita primăvară nu le poate şterge lacrimile de pe obraji. Nici vîntul şăgalnic care-şi cheamă micii prieteni la joacă nu se face auzit.

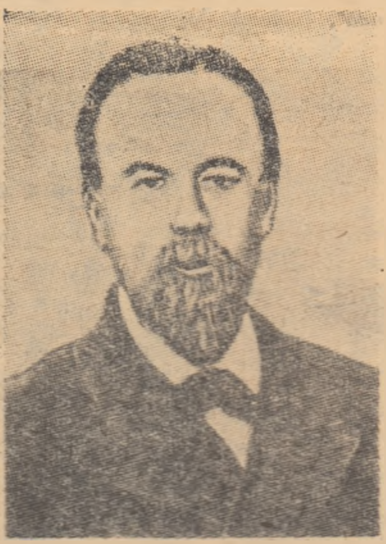
Priviţi fotografia: sînt trişti aceşti copii italieni cărora de mult li s-a furat copilăria iar din zi în zi se tem să nu fie lipsiţi şi de pîine. Căci ce cer ei manifestînd pe străzile oraşului Salerno, dacă nu pîine? Pe micile placarde orice trecător poate citi strigătul lor de durere: „N-o concediaţi pe mama"! „Nu-l concediaţi pe tata!" Sînt copiii muncitorilor de la fabricile de textile, ai căror patroni, voiau să dea afară o bună parte din muncitori. Din pofta lor nesăţioasă, patronii care nu voiau să-şi micşoreze profiturile şi să admită ridicarea salariilor, potrivit cu creşterea costului vieţii, plănuiau să zvîrle în rîndurile crescînde ale şomerilor şi pe părinţii lor.

Dar pînă la urmă, lupta unită a muncitorilor textilişti şi-a impus voinţa. La aceasta şi-au adus contribuţia şi micuţii salernezi care au învăţat, cu acest prilej, că pentru a avea pîine trebuie să lupţi împotriva capitaliştilor.

reportaj — ştiri — informaţii — NOUTĂŢI TEHNICE — reportaj

100 de ani de la nașterea marelui inventator rus

A.S. POPOV

...Decembrie 1899. Cuirasatul „General amiral Aproxin" grav avariat, naufragiază pe stîncile insulei Hochland. Trebuia să se înceapă cît mai repede lucrările de salvare. Dar cum să se stabilească legătura cu Kronstadt de unde puteau primi ajutoare? Cea mai apropiată stațiune telegrafică se afla tocmai pe insula Cotka, la o distanță de 44 kilometri de locul naufragiului. S-a dispus atunci instalarea unor posturi radio-electrice, care să permită stabilirea comunicației. Și astfel legătura cu centrul a fost stabilită iar echipajul valorosului cuirasat salvat. Era primul caz din lume cînd în serviciul salvării vieților omenești se folosea o nouă descoperire: radioul.

Acest impresionant episod, de stabilire a legăturii fără fir Hochland-Cotka a fost unul din cele mai strălucite momente din istoria radiofoniei.

Invenția radioului a fost pregătită prin munca a numeroși savanți. Se cunoștea că o scînteie electrică poate da naștere la unde electrice care călătoresc prin spațiu așa cum călătorește lumina. Nimănui nu-i trecea însă prin gînd că aceste unde ar putea fi folosite de oameni pentru a comunica între ei. Era nevoie de o minte luminată care să-și dea seama de posibilitatea transmisiunilor pe calea undelor. Acesta a fost vestitul inventator rus Alexandr Stepanovici Popov. Pentru prima oară în lume, Popov a prezentat aparatul de radio-recepție la 7 mai 1895. Acest dispozitiv era numit cu modestie de către inventatorul său „înregistratorul de furtună" pentru că, din lipsa unei stațiuni emițătoare în funcțiune, el recepționa perturbații electrice produse de descărcările atmosferice: trăsnete, fulgere etc.

Rezultatele obținute în urma experiențelor cu acest „înregistrator de furtună" l-au încredințat pe Popov că undele electrice ar putea fi folosite la transmiterea semnalelor. Iar în 1896 el a reușit să realizeze prima legătură din lume prin telegrafie fără fir. Cu ajutorul instalațiilor de emisie și recepție construite de el a putut recepționa undele la o distanță de 250 de metri de locul unde erau produse.

Radioul și-a făcut astfel apariția în istorie. Cercetător neobosit Popov și-a continuat experiențele reușind să mărească raza postului de emisiune.

Alexandr Stepanovici Popov a acordat o deosebită atenție folosirii noii sale invenții în marină. Astfel după puțin timp salvarea echipajului, despre care am amintit la început, a atras atenția lumii întregi asupra transmisiunilor radio-electrice, consacrînd faima inventatorului rus.

Și astăzi cele mai moderne aparate care garantează siguranța navigației pe apă și în aer sînt datorite tot unei descoperiri făcute de A. S. Popov. In vara anului 1897 pe cînd făcea experiențe de radio-comunicație pe Marea Baltică el a observat că undele care se lovesc de mare se reflectă întocmai ca sunetul care se lovește de o stîncă. Popov s-a gîndit la folosirea acestui „radio-ecou", pe timp de ceață sau în întuneric, pentru a evita ciocnirea vaselor de o stîncă sau între ele. Popov a preconizat în felul acesta ceea ce numim astăzi radio-locație sau radar.

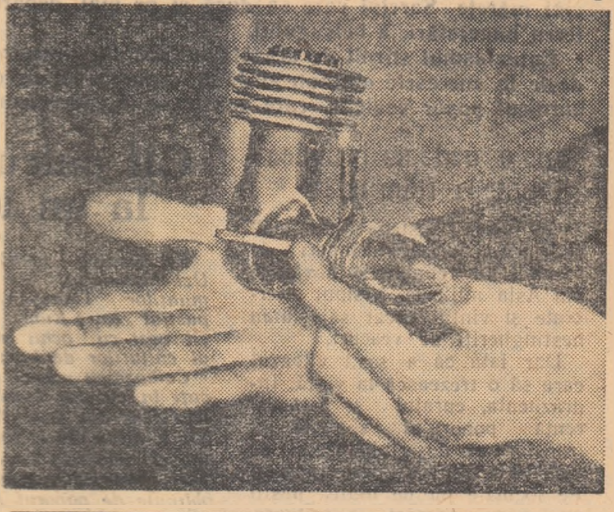
Posibilitățile care s-au deschis după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie în Uniunea Sovietică au făcut ca cercetătorii sovietici, demni de marele lor înaintaș A. S. Popov, să ridice radio-tehnica la o înaltă treaptă de perfecționare. Ei au descoperit noi și noi aplicații ale acestei invenții.

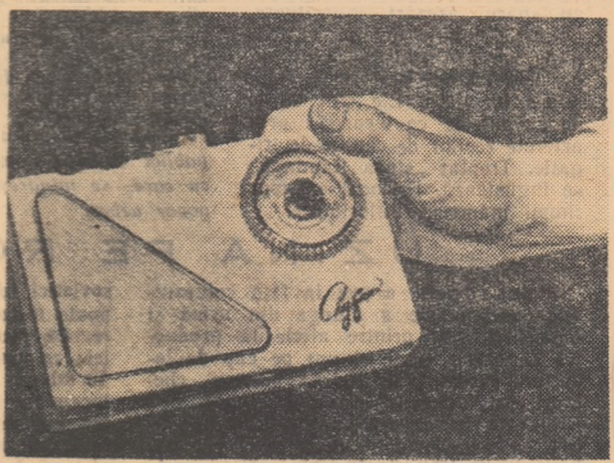
Astăzi posturile de radio sînt folosite pentru transmiterea și recepționarea comenzilor pe calea ferată, în muncile agricole, pe șantiere. Radio-locația, întrezărită de Popov, îngăduie navigatorilor să „vadă" în întuneric, evitîndu-se astfel numeroase accidente. Datorită radio-tehnicii „Oglinda fermecată" prin care putem vedea ce se petrece la distanță — televiziunea — a devenit o realitate. Undele radio-electrice vin în ajutorul medicilor în tratarea anumitor boli, descoperă zăcămintele ascunse în fundul pămîntului sau topesc metalele. Se construiesc azi avioane care pot zbura fără pilot, fiind conduse de la distanță cu ajutorul undelor, și tot cu ajutorul acestora se construiesc mașini capabile să efectueze mii de calcule într-un timp uimitor de scurt.

Fiecare cucerire a științei moderne în domeniul radio-tehnicii se adaugă azi ca o continuare demnă a muncii începută de vestitul inventator A. S. Popov, părintele radioului.

F. BALAN

Noutăți sovietice

Doi liliputani

Ce înfățișează oare fotografiile de mai sus? In prima s-ar părea că recunoști o brichetă, ceva mai ciudată. In cealaltă ar putea fi o tabachere, sau... un pachet de biscuiți.

Și totuși, nimic mai neadevărat: fotografiile reprezintă două din cele mai noi creații ale iscusinței și măiestriei tehnicienilor sovietici. Așa zisa „brichetă" nu e altceva decît un motor minuscul (de mărimea unui pahar) care cîntărește abia 390 de grame. Cu toate dimensiunile sale pitice, motorul are 1,5 CP și obține 6800 turații pe minut. El poate acționa o motoretă care să circule cu o viteză de 45 km/oră.

„Cutia de biscuiți" este tot un liliputan, de data asta... al eterului: un aparat de radio portativ, care cîntărește 0,950 kg. El are o antenă interioară, cu ferită, și funcționează pe unde medii și lungi. Noutatea cu adevărat senzațională este că aparatul, datorită bateriei speciale cu care e înzestrat, poate funcționa și cu... energie solară. In cinstea celui de al treilea satelit sovietic al pămîntului, micro-radioul a fost denumit de constructorii săi „SPUTNIK".

ȘTIAȚI CĂ...

...un aviator, în cursul unui zbor, a întîlnit păsări călătoare, care se crede că ar fi fost gîște sălbatice, zburind la 2600 de metri înălțime? In acea zi se ivise o furtună deasupra Mării Nordului, marea fiind de asemenea acoperită de un strat de nori de la 500 pînă la 1200 metri înălțime. De aici rezultă că păsările caută, în timp de furtună, straturi de aer liniștite.

...în anii 1863—1866, în Bolivar au fost emise mărci minuscule, care aveau o dimensiune mai mică de un centimetru pătrat? Acestea sînt cele mai mici mărci poștale cunoscute de filateliști.

...după cum socotesc filologii, numărul total al limbilor vorbite de popoarele de pe pămînt este 2796, în care nu sînt cuprinse diferitele dialecte ale aceleiași limbi?

...cea mai mare floare din lume este Rafflesia arnoldi? Patria ei este insula Sumatra. Greutatea florii depășește 10 kg. iar diametrul ei trece de 1 metru.

...cea mai mare altitudine la care trăiesc oamenii (în U.R.S.S.) este 4250 metri? Este vorba de lucrătorii stațiunii meteorologice de pe coasta muntelui Elbrus.

...lacul Ngtapa, din Noua Zeelandă, (2 km lungime și 2 km lățime, adînc de 30 m) a apărut în anul 1931 în urma unui cutremur de pămînt?

Lacul a dispărut în anul 1938, tot în urma unui cutremur.

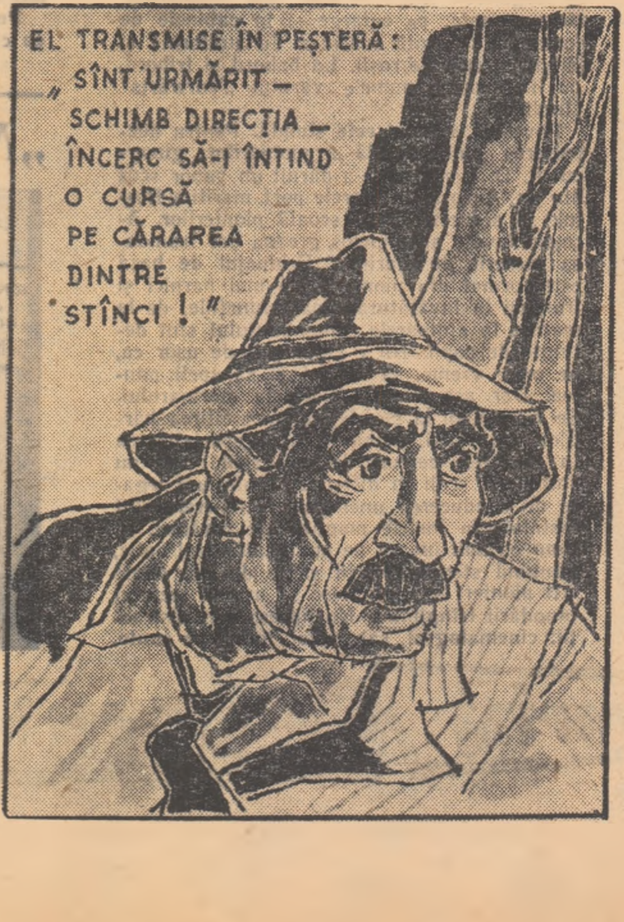
NE-32°4'

POVESTIRE ÎN IMAGINI DE A. WEISS — DESENE N. ZAMFIR

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

Pe neașteptate, copiii sînt atacați de un grup de oameni necunoscuți care îi tîrăsc într-o peșteră cunoscută, sub numele de „Peștera ursului". Bandiții încearcă să afle dacă nu cumva copiii sînt în legătură cu cineva din afară. Deși supuși la chinuri, ei nu scot nici un cuvînt. Atunci hotărăsc să-i ucidă.

Pentru a suta oară pe scenă

Aproape toţi sighişorenii îşi purtau paşii, în după-amiaza acelei zile de februarie, spre Casa de cultură raională „Mihail Eminescu“ Tineri, părinţi şi bunicuţe, pionieri şi şcolari de la şcolile din oraş se îndreptau grăbiţi spre sala de spectacole

— Incotro mergeţi? am întrebat un grup de pionieri

— Cum, nu ştiţi?! Cercul de coregrafie, de la Casa pionierilor din oraşul nostru, dă astăzi al o sutălea spectacol!

Şi, prins de mulţime, m-am pomenit în sala de spectacole. Cortina s-a ridicat încet, iar interpreţii au inundat scena de voioşie şi graţie. Cu mişcări mlădioase şi pline de gingăşie, micii balerini şi balerine au interpretat fragmente din baletul „Cenuşăreasa“, din baletul „Visul“ (pe o temă din viaţa pionierească) şi baletul „Perla“ (după un vechi basm care vorbeşte despre păţania unor copii neascultători).

Cu ropote de aplauze, spectatorii au răsplătit pe micii dar talentaţii balerini.

★

Cercul de coregrafie de la Casa pionierilor din Sighişoara nu are un trecut prea îndepărtat. A luat fiinţă abia în anul 1955 Atunci, printre cei care doreau să se înscrie în cerc, se aflau şi Maria Ferezan şi Poştoiu Eugenia. Două prietene, două colege de clasă, două noi pioniere de la Şcoala de 7 ani nr. 2 din oraş.

— Vrem să ne înscriem şi noi în cercul de coregrafie, au spus ele tovarăşei Avachian, conducătoarea cercului. Şi dorinţa le-a fost îndeplinită.

Au început apoi pregătirile. Baletul este frumos, dar el cere muncă perseverentă, voinţă, dîrzenie şi răbdare. Şi cele două prietene nu s-au dat înapoi în faţa greutăţilor...

29 ianuarie 1956. Copiii din cercul de coregrafie au trăit prima mare bucurie; primul spectacol cu „Cenuşăreasa“. Printre cei care au contribuit la reuşita lui au fost şi cele două prietene.

Timpul a trecut şi în repertoriul cercului s-au înscris alte şi alte spectacole, cu baletul „Visul“ şi apoi cu „Perla“. Cele două colege au primit roluri din ce în ce mai grele, mai importante.

In după-amiaza aceea de februarie, cele două prietene s-au urcat pe scenă pentru a suta oară..

M-am interesat dacă pionierele Ferezan şi Poştoiu sînt tot atît de stăruitoare şi în munca de învăţătură.

— Sînt fruntaşele clasei, a răspuns tovarăşa Avachian. In catalog, în dreptul numelor lor sînt numai note 9 şi 10. Şi în munca de organizaţie sînt fruntaşe. Poştoiu este preşedinta unităţii de pionieri nr 3 — unitate fruntaşă. Ferezan este preşedinta detaşamentului clasei a VII-a, iar detaşamentul condus de ea este cel mai activ...

Măiestria celor din cercul de coregrafie este cunoscută şi pionierilor din Mediaş şi Dumbrăveni, din Sibiu şi Tg. Mureş, Rupea şi Biertan. De asemenea, în decursul celor trei ani de existenţă, în timpul vacanţelor de vară, micii balerini din oraşul Sighişoara au încîntat cu voioşia şi graţia lor pe pionierii din taberele de la Mamaia şi Constanţa, Brăila şi Galaţi din tabăra internaţională. Peste tot, ei s-au bucurat de aprecierea caldă a spectatorilor.

I. NEDER

PAŞCANI!...

CONCURSUL pentru cea mai bună corespondenţă

Despre oraşul meu natal, Paşcani, cred că aţi auzit cu toţii. E aşezat pe malul Siretului, aproape în nordul Moldovei. În anii regimului democrat-popular oraşul nostru s-a schimbat mult. A devenit mai mare, mai frumos. Atelierele C.F.R. unde se fabrică vagoane, Depoul C.F.R. unde se repară locomotive au fost reamenajate, mărite. De curînd s-a construit o nouă fabrică de ulei, una de cărămidă şi teracotă. Oraşul nostru este astăzi un adevărat şantier. Se construieşte Casa de Cultură a Tineretului, o nouă clădire a gării C.F.R., un nou stadion sportiv, blocuri muncitoreşti. Străzile pe care înainte vreme „înnotai“ în nămol, astăzi sînt pietruite. asfaltate, iar tinerii şi noi pionierii le împodobim cu flori, plantăm pomi.

De-a lungul veacurilor, locuitorii oraşului nostru au luptat pentru un trai mai bun, pentru fericirea celor mulţi. Sînt monumente în cinstea răscoalei ţăranilor din 1907, a luptelor ceferiştilor şi petroliştilor din 1933, în cinstea Armatei Sovietice, eliberatoare. Pe zi ce trece oraşul nostru devine tot mai înfloritor. Şi noi pionierii sîntem mîndri de aceasta.

LAURENŢIU SLATINEANU
Şcoala de 7 ani nr. 7
Paşcani

MÎNDRIA SATULUI

Dacă cineva poposeşte pe meleagurile noastre, fără îndoială că vede mai întîi şcoala. Iar dacă doreşte să ne viziteze, să poftească. Noi, pionierii, îi vom conduce şi în sălile de clasă, şi în micul nostru laborator, şi la colţul pionierilor. Şcoala noastră e mare şi luminoasă. Ca să fie terminată mai curînd, am ajutat şi noi. Am adus mortar zidarilor, am dat ţiglă „la mînă“ meşterilor pe acoperiş, am cărat scînduri, am ajutat la curăţenie. Acum e o adevărată plăcere să înveţi. Şi noi sîntem mîndri de şcoala noastră.

GRIGORE BALAN
comuna Bumbeşti-Piţic,
raionul Novaci, regiunea Craiova

Inaintea semnalului de începere

După cum se ştie, etapa pe zonă a Spartachiadei pionierilor şi şcolarilor la jocuri sportive se va desfăşura în primele zile ale lunii mai. Pînă atunci însă, trebuie să aibă loc etapele regionale. Acestea s-au desfăşurat, pînă acum, doar în 5 regiuni şi anume: Bucureşti, Piteşti, Ploeşti, Cluj şi Constanţa. Restul regiunilor vor organiza etapa regională în luna martie.

In cîteva rînduri vom căuta să vă prezentăm unele constatări pe care le-am făcut urmărind desfăşurarea acestor întreceri

PREGATIREA ECHIPELOR

La etapa regională a Spartachiadei — la jocuri sportive — care s-a desfăşurat la Ploeşti, cîştigătoarea turneului de handbal-băieţi, de pildă, s-a putut întrevedea încă după desfăşurarea primelor meciuri, cînd echipa Şcolii medii nr. 1 din Buzău a cîştigat întîlnirile la scoruri categorice: 15—0 cu Şcoala de 7 ani din comuna Vadul Paşii, 16—0 cu Cislăul etc. Toţi componenţii echipei din Buzău s-au dovedit a fi bine pregătiţi. Nu numai cei 11 jucători de bază, ci şi rezervele. Acelaşi lucru se poate spune despre echipa de oină a Şcolii de 7 ani din comuna Curcani, regiunea Bucureşti, care — pe lîngă faptul că a jucat foarte bine — a ştiut să se descurce în clipe „grele“, jucătorii păstrîndu-şi calmul şi acţionînd cu precizie.

De asemenea, bine pregătite au fost echipele din Gherla, regiunea Cluj, cîştigătoare ale etapei regionale etc.

CEVA DESPRE ORGANIZARE

La acest „capitol“ vrem să vorbim, pe scurt, despre două lucruri care ni s-au părut a fi destul de importante. In primul rînd este vorba de iniţiativa comisiei de organizare a Spartachiadei, din regiunea Bucureşti, care a inclus o etapă „intermediară“: etapa pe centre de raioane. In felul acesta, pe lîngă faptul că s-au făcut importante economii, s-a putut face o verificare, în plus, a echipelor.

Iar în al doilea rînd este vorba de programarea meciurilor La etapa regională a Spartachiadei care s-a desfăşurat la Ploeşti, din cauza unei programări necorespunzătoare a meciurilor, echipa de fotbal din Tîrgovişte, considerată, pe drept, cea mai bună, a fost eliminată. Cauza?... Jucătorii au fost nevoiţi să joace patru meciuri într-o singură zi!

Credem că este bine ca în regiunile unde urmează să se desfăşoare etapa regională a Spartachiadei, la jocuri sportive, comisiile de organizare să ţină seama şi de aceste lucruri.

EMIL DOBRESCU

In cadrul concursului literar organizat de redacţia gazetei „Pionierskaia Pravda" pe anul 1958, au fost premiate mai multe creaţii ale pionierilor şi şcolarilor sovietici. Publicăm mai jos una din povestirile premiate, scrisă de pionierul Volodea Kolodeajnii, din Zaporojie.

„COLŢUL LUPULUI"

de Volodea Kolodeajnii

— Mişa, hai Mişa, ia-mă şi pe mine! repeta pentru a zecea oară pe un ton plîngăreţ un băieţel de vreo 10 ani. Şedea lîngă sobă şi-l privea pe fratele său cu ochii plini de mîndrie. Mişa, un flăcău de vreo şaptesprezece ani, se vede că era învăţat mai de mult cu astfel de scene, de aceea nu dădea nici un fel de atenţie fratelui său mai mic. Se încălţă cu nişte cizme de cauciuc înalte, luă o armă veche de vînătoare, o puse pe umăr şi dădu să iasă afară.

— Mişa! — strigă deodată frăţiorul mai mic — mama a spus să iei toporul şi să tai în luncă nuiele! Coşniţa cea veche s-a desfăcut de tot şi trebuie împletită alta.

Mişa, care apucase să deschidă uşa, se încruntă nemulţumit:

— Bine. Dar tu, Vitea, ţi-ai făcut lecţiile? — îl întrebă el pe fratele său după o clipă de tăcere.

— Le-am terminat aseară — răspunse Vitea repede. Tu te-ai plimbat ieri toată ziua, fiindcă a fost sîmbătă, iar eu mi-am făcut lecţiile.

— Bine, bine, nu mai trăncăni. Imbracă-te repede, ai să duci toporul cel puţin. Că toate trebuie să le facă Mişa, iar mititelul de Vitea, şade întotdeauna.

Vitea nu se lăsă aşteptat. Işi puse repede paltonul, luă căciula, se încălţă şi el cu nişte cizme mari de cauciuc, prinse toporul de curea şi porni în urma fratelui lăpăind prin noroi.

Cei doi fraţi se îndreptară către vizuinile vulpilor pentru a verifica capcanele. Vitea de-abia se putea ţine după lunganul de frate-său: toporul se desprindea mereu din curea şi-i împiedica mersul. Tot mai des băieţii erau nevoiţi să ocolească băltoace, să se strecoare prin desişul stufului. In cele din urmă ieşiră pe o colină nisipoasă.

— Să nu faci zgomot — îl preveni Mişa pe Vitea.

Apoi luă arma în mîini şi porni în fugă pe coasta colinei. Vitea îl urmărea pe Mişa din ochi, cum sărea cu arma în mînă, peste tufişuri şi buturugi. In faţă se zărea apărînd şi dispărînd blana galbenă a unei vulpi. Atunci înfingînd toporul într-o buturugă se luă după Mişa cît îl lăsau cizmele să alerge. Dar Mişa intră în curînd într-un desiş de stuf şi dispăru.

Lui Vitea îi venea să plîngă de necaz. Dorea atît de mult să vadă o vulpe vie. Dar deodată dinspre stuf, se auzi un foc de armă. Vitea uită îndată de plîns şi ascultă cu atenţie. Din nou se auzi o împuşcătură. Dînd la o parte stuful des Vitea se grăbi în direcţia focurilor.

— Vite-a-a! se auzi aproape de tot vocea lui Mişa.

— Sînt aci! — strigă plin de bucurie Vitea, trăgîndu-şi cu greu cizmele din nămol.

— Nu veni încoace — strigă grăbit Mişa. Aici e mlaştină! Mă auzi? Stai acolo!

Vitea se opri nehotărît. Dar dacă cumva Mişa vrea să-l prostească? A găsit ceva interesant şi nu vrea să vadă şi el? In timp ce stătea pe gînduri, cizmele i se înfundaseră în nămol aproape pe jumătate.

— Vitea — continuă Mişa — mergi vreo două sute de metri în dreapta, apoi ieşi pe partea cealaltă. Mi se pare că am nimerit într-o mlaştină.

Leoarcă de sudoare, Vitea îşi scoase cizmele din nămol şi se repezi să ocolească locul. Ieşi în sfîrşit din stuf şi se afla pe pămînt tare. O luă la fugă spre tufişurile de nuiele, care creşteau pe malul înalt al mlaştinei. Dădu la o parte nuielele şi rămase încremenit. I se urcă un nod în gît şi lacrimile îi ţîşniră fără voie din ochi.

— Mişa, Miş... Ce-i cu tine Mişa? — striga el. Se părea că mai jos de genunchi Mişa nu mai are picioare. Ţinea arma în mîini şi scotea tuburile cartuşelor trase.

— Şi de ce zbieri? Nu te teme! Prostule, nu s-a întîmplat nimic rău. Am să ies îndată din blestemata asta de mlaştină. Unde e toporul?

— Eu-eu-eu l-am lăsat a-a-colo! — plînse şi mai tare Vitea.

— Hai, hai, nu mai plînge.

Vitea înainta cîţiva paşi.

— Stai acolo! îl opri Mişa — priveşte în partea cealaltă, ce vezi?

Vitea îşi şterse lacrimile şi se uită în direcţia arătată de Mişa.

— Văd un copac.

— E noduros?

— Da, e noduros.

— Aha, înseamnă că am nimerit în mlaştina „Colţul lupului". Ascultă Vitea! Fugi repede după topor. N-am să pot ieşi fără el. Vei putea trece spre colină numai pe drumul pe care ai venit încoace. Vitea smiorcăind din nas se repezi înapoi.

Ii venea greu să fugă. Se opri o clipă, smulse paltonul de pe el, trase cizmele din picioare şi alergă mai departe. Stuful se terminase. Vitea se încurca în tufişuri, se împiedica de buturugi. In fine, ajunse pe colina nisipoasă. Toporul era la locul lui. Il smulse şi porni în fugă înapoi. Se auziră încă două pocnituri de armă, care-l făcură pe Vitea să simtă durere în suflet. Acum nu se mai uita nici la buturugi, nici la zgîrieturi, alerga într-una spre stuf. Iată şi tufişurile de nuiele. Băiatul se opri pe mal clătinîndu-se. Il văzu pe Mişa palid, dar liniştit. Stătea înfundat în mlaştină pînă la brîu. Scosese flanela de pe el, o întinsese în faţa sa peste mlaştină şi se sprijinea uşor pe ea.

— L-ai adus? — se bucură el, văzîndu-l pe Vitea. — Ei, bine, acum să mă asculţi pe mine. Vei tăia nuiele şi le vei întinde peste mlaştină în chip de pod, pînă ce vei ajunge la mine. Să începi de acolo de unde stai.

Vitea alergă la tufişul din marginea mlaştinei şi începu să taie înfrigurat nuielele tari şi elastice. Luă un braţ de nuiele şi le aşternu pe mlaştină. Se făcu un covoraş de-abia de o jumătate de metru. Iar pînă la Mişa mai erau vreo şase metri.

— Grăbeşte-te, Vitea — îi spuse Mişa îngrijorat. Taie-le repede, dar fii atent, să nu-ţi tai picioarele.

Vitea se năpusti din nou asupra nuielelor. Mîinile lui mici săltau mereu toporul greu şi-l lăsau să cadă cu putere peste tufiş. Muşchii îl dureau de oboseală. Dar el nu băga în seamă nimic şi continua să taie lăstarii verzi care trebuiau să salveze viaţa fratelui său. Tăia, căra spre mlaştină, îi aşternea peste ea, apoi tăia din nou.

Sub cămaşa udă de sudoare, pieptul mic, îi sălta ritmic. Mai rămăsese pînă la Mişa cam un metru şi jumătate. El se scufundase în mlaştină pînă în piept şi se uita cu nădejde la ajutorul care se apropia. Vitea aruncă ultimul braţ de nuiele:

— M-M-Mişa! Dă mîna!

— Stai puţin. Propteşte-te bine. Aşează-ţi picioarele cum trebuie. Aşa. Trage!

Vitea îşi propti picioarele de nuiele, şi începu să tragă. Mişa încetă să se afunde, dar mlaştina îl ţinea strîns în braţele ei. Vitea îşi încordă puterile, vreascurile se afundară în mlaştină, braţele parcă erau gata să se rupă din încheieturi. Iată însă că Mişa începu să se elibereze. Nămolul întocmai ca o cocă, dar negru şi greu mirositor, nu voia să-şi elibereze prea uşor prada. In sfîrşit, i-au apărut şi picioarele. Incă un efort — şi iată, Mişa, sleit de puteri, stă întins pe nuiele. Dar cum puterile l-au părăsit şi pe Vitea, se prăvăli peste fratele său. Mişa se ridică, îşi luă fratele în braţe şi păşi, clătinîndu-se, pe podul şubred de nuiele. Ieşiră pe mal. Vitea deschise ochii.

— Mişa, ai ieşit? — şopti el cu buzele uscate. — Dar vulpea, unde e? Acum, cînd pericolul trecuse îşi amintise de vulpe.

— E aici, am împuşcat-o — îl linişti Mişa pe fratele său, lăsîndu-se jos pe iarba uscată — iat-o, colo, în tufişuri. Dar tu eşti un băiat de ispravă, Vitea. Ce băiat bun eşti! — Vocea îi tremura. Apoi pe furiş, ştergîndu-şi cu mîneca murdară o lacrimă de pe obraz îl strînse cu putere la piept pe fratele său...

Desen de C. Plăcintă

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1							■			
2										
3			■			■				
4								■		■
5							■			
6										
7		■		■			■			
8			■					■		
9					■				■	
10	■			■						

LA ŞCOALA

ORIZONTAL:

1. Citeşte pentru... alţii — Creion metalic. 2. Lucrare de control. 3. Posesiv — Marin Oprescu — Şi prin ei se elimină toxinele. 4. Spată. 5. Fibre sintetice — Trecătoare. 6. Festivitatea deschiderii unei şcoli noi. 7. Aluminiu. In muzică. 8. Pronume. — Pantalon ardelenesc. Conjuncţie. 9. Se dau înaintea examenelor orale (pl.) — Il folosim la desen. 10. Staniu. — Anexă a tocului.

VERTICAL:

1. Versuri de M. Beniuc. 2. Verificarea cunoştinţelor la sfîrşit de an şcolar. — Vechii polonezi (sing.) 3. Constantin Tomescu. — Program. — Zinc. 4. Casa vechilor zei antici. — Cămaşă înflorată. 5. O lucrare ce se efectuează regulat la concursul Pronoexpres — 6. Radu Popescu — Şterse. 7. Numeral — Calul nordului. 8. Pentru — La şah. — Uţă Ion — 9. Tîrg. 10. 41 la romani — La tractor.

EDUARD PELMUŞ
cl. a VI-a Şcoala I. L. Caragiale
Bucureşti

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.51.06. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".